

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ G. H.**, bývajúcej v B., **2/ S. B.**, bývajúcej v B., **3/ E. B.**, bývajúcej v I., **4/ R. B.**, bývajúceho v I., **5/ Y. B.**, bývajúcej v I., všetkých zastúpených JUDr. Dušanom Kubovčákom, advokátom so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 58, proti žalovaným **1/ B. – r. a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. M. H., advokátkou so sídlom v B., **2/ JUDr. I. Á., správkyni konkurznej podstaty úpadcu S. a.s. v likvidácii**, so sídlom v B., IČO: X., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom A.. B. a o vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 99/1992, o dovolaní žalobkýň 1/ a 2/ a žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2009 sp. zn. 10 Co 101/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

I. O d m i e t a dovolanie žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2009 sp. zn. 10 Co 101/200 vo výroku, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 14. marca 2008 č.k. 8 C 99/1992- 529 vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie, že veci patria do dedičstva po poručiťovi A.. B. a o vrátení vecí v zrušenej časti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2009 sp. zn. 10 Co 101/200 vo výrokoch, ktorými bol:

1/ zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 14. marca 2008 č.k. 8 C 99/1992- 529 tak, že žalovanej 1/ bola uložená povinnosť vydať žalobkyniam 1/ a 2/ pozemok parcela č. X. vo výmere 460 m² zastavané plochy a nádvoria zapísaný na liste vlastníctva č. X. Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu katastrálne územie Staré mesto a

2/ zamietnutá žaloba voči žalovanému 2/ a zamietnutý zvyšok žaloby na vydanie vecí (stavby) z titulu reštitučného nároku.

III. Vec v rozsahu zrušenia **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Posledne pripustenou zmenou žaloby sa žalobcovia domáhali určenia, že nehnuteľnosti (pozemok parcela č. X. vo výmere 460 m² zastavané plochy a nádvoría zapísané na liste vlastníctva č. X. Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu pre katastrálne územie Staré mesto a stavba súpisné č. X. postavená na pozemku parcele č. X. správna budova zapísaná na liste vlastníctva č. X. Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, katastrálne územie Staré mesto) patria do dedičstva po poručiteľovi A.. B. a v prípade nevyhovenia tomuto návrhu žiadali, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť vydať tieto nehnuteľnosti žalobkyniam 1/ a 2/ podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách (ďalej len zákon č. 87/1991 Zb.).

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. marca 2008 č.k. 8 C 99/1992- 529 žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobcovia sa alternatívnym petitom domáhali dvoch nárokov, čo súd považoval za rozpor s procesnou teóriou, ktorá podľa jeho názoru v prípade alternatívnych petitov umožňuje domáhať sa len jedného nároku viacerými spôsobmi (petitmi). Ako príklad uviedol, že ak nie je možné vydanie veci pre jej zničenie, možno sa z rovnakého titulu domáhať popri vydaní (primárny petit) aj peňažnej náhrady za jej zničenie (alternatívny petit). Žalobcami formulovaný petit nemohol súd zmeniť ani opraviť a pre tento „procesný nedostatok“ žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 22. apríla 2009 sp. zn. 10 Co 101/2008 *rozsudok súdu prvého stupňa A/ zrušil* v časti o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva a v zrušenom rozsahu vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, *B/ zmenil*

tak, že žalovanej 1/ uložil povinnosť v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku vydať žalobcom 1/ a 2/ pozemok parcela č. X. vo výmere 460 m² zastavané plochy a nádvoría zapísaný na liste vlastníctva č. X. Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu katastrálne územie Staré mesto a C/ *zamietol* žalobu v časti reštitučného nároku voči žalovanému 2/ aj v zostávajúcej časti reštitučného nároku o vydanie veci (stavby).

Na rozdiel od súdu prvého stupňa považoval uplatnené nároky (určenie, že veci patria do dedičstva a vydanie vecí podľa reštitučných predpisov) za samostatne uplatnené nároky, nie však za nárok uplatnený alternatívnym petitom. Súd prvého stupňa o žalobe na určenie, že veci patria do dedičstva nekonal so všetkými účastníkmi, preto odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a v zrušenom rozsahu vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p.). Vychádzajúc z doplneného dokazovania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že reštitučný nárok žalobkýň 1/ a 2/ pokiaľ ide o vydanie pozemku je dôvodný len voči žalovanej 1/, preto reštitučný nárok v zostávajúcej časti zamietol – a/ pokiaľ išlo o vydanie stavby vychádzal z toho, že nárok bol uplatnený (zmenou žaloby z 26. júna 2005) po uplynutí zákonom stanovenej lehote (§ 5 ods. 4 zákona č. 87/1991 Zb.) a b/ reštitučný nárok voči žalovanej 2/ zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie, keď za povinnú osobu považoval len žalovanú 1/. O trovách konania rozhodol s odkazom na ustanovenie § 224 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaná 1/ (proti celému rozhodnutiu) a žalobkyne 1/ a 2/ (proti žalobe zamietajúcim výrokom). Žalovaná 1/ navrhla zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu i rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie, pretože postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v dôsledku nerešpektovania princípu dvojinstančnosti v tom, že odvolací súd meritórne vec prejednal i keď súd prvého stupňa sa vecou zo skutkového ani právneho hľadiska nezaoberal a žalobu zamietol pre „procesný nedostatok“. Odvolací súd neupozornil účastníkov, že odlišne posúdi žalobný návrh (petit) oproti súdu prvého stupňa, ktorý ho považoval za alternatívny. Nárok na vydanie veci (pozemku) žalovaná 1/ považuje za neopodstatnený z vecných hľadísk, ktoré v dovolaní bližšie rozviedla.

Žalobkyne 1/ a 2/ navrhli rozsudok odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej zamietajúcej časti zrušiť z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v tom, že žalovaná 2/ v čase uplatnenia reštitučnej výzvy na vydanie veci

i podania tejto žaloby na súd bola povinnou osobou, pretože sporné nehnuteľnosti v tom čase držala. Za nesprávny považovali názor odvolacieho súdu o oneskorenom uplatnení reštitučného nároku na vydanie stavby pred súdom v dôsledku toho, že žalobou (viď jej obsah na č.l. 1-3 spisu) v znení jej neskorších zmien si uplatnili vrátenie celého reštituovaného majetku (pozemku aj stavby).

Žalobkyne 1/ a 2/ navrhli dovolanie žalovanej 1/ odmietnuť pre jeho neopodstatnenosť a čiastočnú neprípustnosť, pokiaľ toto smeruje proti výroku, ktorým odvolací súd v časti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátmi (§ 241 ods. 1 O.s.p.) najskôr skúmal, či predmetný rozsudok možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu o zrušení rozsudku súdu prvého stupňa v jeho zmeňujúcej a zrušenej časti a o vrátení veci na ďalšie konanie nestráca povahu uznesenia i keď je obsiahnutý v rozsudku.

Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v prípade, kedy došlo k zrušeniu rozsudku súdu prvého stupňa neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce a ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu. Dovolanie žalovanej 1/ je pre túto časť procesne neprípustné.

V prejednávanej veci sú dovolaním napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu ktorým bola žaloba voči žalovanej 2/ zamietnutá a tiež zamietnutá žaloba v časti o reštitučnom nároku na vydanie veci (stavby). Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného

v tejto veci. V zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4 O.s.p.

Žalobkyňami 1/ a 2/ dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorou odvolací súd žalobu zamietol, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozsudkov. Prípustnosť dovolania proti nemu (v tejto časti) preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť. Dovolanie žalobkýň 1/ a 2/ je pre túto časti procesne neprípustné, pokiaľ by viedlo k vade podľa § 237 písm. f/ (ako je uvedené ďalej).

Pokiaľ ide o dovolanie žalovanej 1/ smerujúce voči výroku odvolacieho súdu o povinnosti vydať pozemok žalobkyňam 1/ a 2/ prípustnosť dovolania v tejto časti vyplýva z § 238 ods. 1 O.s.p.

V kontexte so závermi dovolacieho súdu o procesnej (ne)prípustnosti dovolania v tomto prípade je vhodné uviesť, že mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že odvolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzujú podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že existencia procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p., na ktorú poukazuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho opodstatnenosť. Existencia tzv. inej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) na rozdiel od toho nezakladajú procesnú prípustnosť dovolania; to znamená, že na existenciu dovolacích dôvodov v zmysle § 241

ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. môže dovolací súd vziať zreteľ len v prípade procesne prípustného dovolania.

K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. dovolací súd uvádza, že o procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto dôvodov nie je daná.

K vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú žalovaná 1/ vidí v nesprávnom postupe odvolacieho súdu zakladajúcom porušenie princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, dovolací uvádza:

Odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť procesne nesprávny postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je

pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

V preskúvanom prípade odvolací súd dospel k záveru, že na vec sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 87/1991 Zb., ktoré súd prvého stupňa neaplikoval, pretože za rozhodujúci dôvod pre zamietnutie žaloby považoval (len) „procesný nedostatok“ prejavujúci sa podľa názoru súdu nesprávnou formuláciou žalobného petitu – t.j. formálny nedostatok žaloby. Z dovolaní napadnutého rozsudku pokiaľ ide o vydanie veci podľa reštitučných predpisov vyplýva, že odvolací súd vec meritórne prejednal, keď za rozhodujúce považoval ustanovenia zákona č. 87/1991 Zb. V súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. mal odvolací súd vyzvať účastníkov konania, aby sa k ich možnému použitiu vyjadrili. Zo spisu ale vyplýva, že odvolací súd takto nepostupoval a účastníkom konania (ani žalovanej 1/) nevytvoril procesnú možnosť vyjadriť sa k aplikácii predmetných ustanovení. Jeho procesný postup v dôsledku toho vykazuje znaky vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch určených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami a povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď napríklad nálezy II. ÚS 14/2001 a III. ÚS 171/2006). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka občianskeho súdneho konania, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinstančnom konaní.

V danom prípade súd prvého stupňa vychádzal z názoru, že žalobe nemožno vyhovieť preto, že tomu bráni podľa jeho názoru neprípustná formulácia žaloby a jej žalobných návrhov (petitov), z týchto procesných hľadísk sa preto už nezaoberal jej vecnou dôvodnosťou. Odvolací súd v porovnaní so súdom prvého stupňa založil svoj rozsudok na odlišnom právnom závere v tom, že žalobou uplatnené reštitučné nároky vecne prerokoval - aplikoval konkrétnu hmotnoprávnu úpravu a prijal konkrétne pozitívne a negatívne závery nachádzajúce svoje vyjadrenie vo výrokovvej časti rozhodnutia.

So zreteľom na priebeh konania na súde prvého stupňa, jeho výsledky a tiež obsah odvolania žalobcov bolo legitímne očakávanie žalovanej 1/, že v odvolacom konaní bude posudzovaná správnosť dôvodov vedúcich k zamietnutiu žaloby, resp. opodstatnenosť odvolacích námietok (žalobcovia namietali, že súdom prvého stupňa uvedený „procesný dôvod“ vedúci k zamietnutiu žaloby právne neobstojí a nie je ani náležité právne zdôvodnený). Odvolací súd ale pristúpil k riešeniu inej, týmto rozhodnutím súdu prvého stupňa neriešenej otázky - vecnej opodstatnenosti žaloby o vydanie veci podľa reštitučných predpisov, a dospel k záveru o jej čiastočnej (ne)dôvodnosti. Tým, že odvolací súd svoje rozhodnutie (z pohľadu priebehu a výsledkov prvostupňového konania) „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa, bolo žalovanej 1/ odňaté právo domáhať sa preskúmania správnosti (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde. Odvolací súd vyvodil svoj (iný) právny záver zo skutočností, ktoré súd prvého stupňa osobitne právne nevyhodnocoval; žalovaná 1/ sa v dôsledku toho k (iným) právnym záverom odvolacieho súdu ani nemala možnosť vyjadriť a predložiť prípadne aj také dôkazy, ktoré sa z hľadiska dovtedajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili významnými, avšak z hľadiska právnych záverov odvolacieho súdu boli rozhodujúce. Ak odvolací súd pri posúdení skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa dospel k iným právnym záverom, mal postupovať v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ tak odvolací súd nepostupoval, znemožnil žalovanej 1/ realizáciu jej procesných práv. Opodstatnená je preto námietka žalovanej 1/, že v odvolacom konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Neopodstatnenou je námietka, že v odvolacom konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v časti (o určenie, že veci patria do dedičstva) a rozhodol o vrátení veci v tejto zrušenej časti na ďalšie konanie z dôvodu, že zrušujúcim rozhodnutím nastolený procesný stav odstraňuje prípadné pochybenia v odvolacom konaní vzťahujúce sa pre uvedenú časť konania tým, že sa vytvoril „priestor“ pre uplatnenie všetkých práv účastníkov konania po vrátení veci súdu prvého stupňa.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Existencia

uvedenej vady z obsahu spisu nevyšla najavo a jej existencia nebola dovolateľmi ani namietaná.

Žalobkyne 1/ a 2/ v dovolaní uviedli aj to, že napadnutý žalobu zamietajúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V dovolacom konaní po zistení existencie procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., so zreteľom na ktorú musí byť napadnuté rozhodnutie v každom prípade zrušené, nebol daný dôvod na skúmanie opodstatnenosti námietok žalobkýň, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná 1/ opodstatnene namieta existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to rozsudok odvolacieho súdu zrušil mimo jeho zrušujúceho výroku a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Záver dovolacieho súdu o procesnej neprípustnosti dovolania žalovanej 1/ voči výroku, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa v časti o určenie, že veci patria do dedičstva a zistenie, že pre túto časť konania neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O.s.p. jej mimoriadny opravný prostriedok bolo potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu v tejto časti z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová